

déseket, rosszul dolgozták ki és rosszul készítették elő.⁷ A németek nemcsak tudtak róluk, de hatékony ellenintézkedéseket is tettek meghiúsításukra. Szeptember 16-ra Hitler személyesen bízta meg Otto Skorzeny őrnagyot, a Mussolinit ideiglenesen kiszabadító kommandó parancsnokát a Horthy terveinek meghiúsítását szolgáló feladatokkal. Skorzenytől azt várták, hogy Friesner tábornokkal, a Budapesten állomásozó német erők új parancsnokával és Winkelmann-nal együttműködve gondoskodják a budai Várhegy elfoglalásáról, és tüntesse el a színről ifj. Horthy Miklóst, aki fontos náciellenes tevékenységet folytatott.⁸ Figyelmeztették a lehetséges katonai akcióra Erich von dem Bach-Zelewski Obergruppenführert is, a partizánellenes egységek parancsnokát, aki ekkor Varsóban állomásozott. Október 13-án érkezett Budapestre azzal a konkrét megbízatással, hogy vegye át az összes helyi rendőri és SS-egység parancsnokságát a Vasököl Hadművelet (Operation Panzerfaust) végrehajtására, melyre abban az esetben kerül sor, ha Horthy „manőverei háborús bonyodalmakhoz” vezetnek.⁹ Veesenmayer erőfeszítéseiből politikai támogatást nyújtottak Rudolf Rahn, a Mussolini Olaszországában akkreditált német nagykövet Budapestre rendelésével. Rahn a Garda-tó partján fekvő Gargnanóból, ahol a Ducéval üdült, érkezett Magyarországra.

Ezeket a Berlin kezdeményezésére hozott intézkedéseken kívül Veesenmayer és magyar szövetségesei számos további elővigyázatossági intézkedést foganatosítottak. Szeptember vége felé Veesenmayer egyezményt kötött Szálalival a hatalomátadás során követendő eljárásról,¹⁰ valamint a tervezett új, nyilas kormány összetételéről.¹¹ A Horthy terveit ellenző jobboldali képviselők a Törvényhozók Nemzeti Szövetsége nevű külön parlamenti csoportba szerveződtek Rajniss Ferenc vezetésével. A Szövetséget, melyet azért hoztak létre, hogy „alkotmányos” alapot adjon a nyilas hatalomátvételnek, majd a fegyverszünet megakadályozásának, és amelyhez már 138 képviselő csatlakozott, október elején aktivizálták. Veesenmayer nagy reményeket fűzött a Szövetséghez és Végrehajtó Bizottságához,¹² mint olyan eszközökhöz, melyek segítségével nyomást gyakorolhat mind Horthyra, mind kormányára. A Szövetség által kezdeményezett gyakori interpellációk ellenére még mindig hitt abban, hogy a Birodalom érdekeit jobban szolgálná, ha Horthy hatalmon marad. Veesenmayer még október 12-én is úgy nyilatkozott, szívesebben venné a Lakatos-kormány megtartását, feltéve, hogy az kész Horthyval együtt nyilvános proklamációban vállalni, hogy folytatja a harcot Németország oldalán; véglegesen „megoldja” a zsidókérdést; és felhagy a jobboldal „üldözésével”¹³.

Lakatos nyilván nem ezt a választ várta szeptember 27-én eljuttatott jegyzékére, melyben kérte, hogy a Gestapo által fogva tartott összes poli-